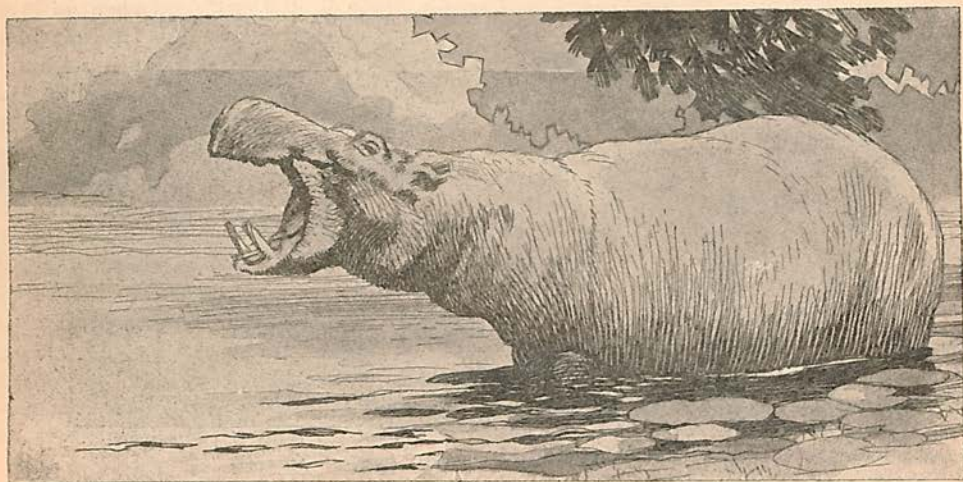

ХИПОПОТАМЪТЪ

Дълъгъ е около четири метра и високъ едва метъръ и половина. Грамдната му четирижълна глава е снабдена

По-мъчно е да се убие когато се намира въ гората. Тогава той тича, върти се, бѣга и се крие. Може да се забиятъ

съ такава уста, че когато се прозява — а изглежда че хипопотамътъ се прозява често — прилича на розовъ столъ, на който горната челюсть служи за облегалo. Разбира се, не е благоразумно да се сѣда на такъвъ столъ.

Както слона, хипопотамътъ притежава два зѣба, които стърчатъ половинъ метъръ навънъ. Живѣе както въ водата, така и вънъ отъ нея (амфибий). Несръченъ е и глупавъ. Избѣгва човѣка, но когато е заплашенъ, осмѣлява се да го нападне, като се хвърля слѣпешкомъ напредъ, за да го смачка. Отъ кожата му се правятъ чанти и др. издѣлия.

Ловътъ на хипопотама е пълненъ съ много опасности. За да се убие този бозайникъ съ извънредно дебела кожа, трѣбва да се стреля между очитѣ. Когато е въ водата, лесно е да се улучи точното мѣсто, стига само да се чака очитѣ му да се подадатъ надъ водата. Въ този случай убитиятъ хипопотамъ пада веднага на дъното и чакъ следъ нѣколко часа изплува надъ водата.

въ тѣлото му много куршуми, но не иска да се предаде.

Когато хипопотамътъ, по който е стреляно, се намира въ рѣката, туземцитѣ се хвърлятъ въ водата, достигатъ го и забиватъ въ тѣлото му дебели шила, завързани за крайбрѣжнитѣ дървета съ дълги въжета. Други туземци дърпатъ тѣзи въжета и измъкватъ жертвата на брѣга, кждето я доубиватъ съ копия.

Сжщиятъ начинъ се употребява и когато искатъ да го хванатъ живъ, само че шилата сж по-къси и докосватъ само кожата. Все пакъ, хващането на голѣми хипопотами е много мъчно, затова предпочитатъ да ловятъ малки. Най-обикновената клопка е изкопанъ и покритъ съ зеленина трапъ. Хипопотамътъ — майка обикаля горитѣ като кара малкото да върви предъ нея: когато то падне въ капана, майката толкозъ много се изплашва, че бѣга назадъ, оставяйки бедното хипопотамче въ ржцетѣ на ловцитѣ.